

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: UPC Telekabel Wien GmbH

Strona pozwana: Constantin Film Verleih GmbH, Wega Filmproduktionsgesellschaft GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/29/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że osoba, która udostępnia w Internecie przedmioty objęte ochroną bez zgody podmiotu praw autorskich (art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/29), wykorzystuje usługi dostawcy dostępu do Internetu osób, które szukają dostępu do tych przedmiotów objętych ochroną?

2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy zwielokrotnianie do prywatnego użytku (art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29) oraz przejściowe i dodatkowe zwielokrotnianie (art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/29) są dopuszczalne tylko wtedy, gdy oryginał poddany zwielokrotnieniu został zwielokrotniony, przetworzony lub publicznie udostępniony zgodnie z prawem?

3) Gdyby na pytanie pierwsze lub pytanie drugie należało odpowiedzieć twierdząco i w konsekwencji wydać przeciwko dostawcy dostępu do Internetu użytkownika nakaz sądowy zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/29:

Czy ogólne (bez zarządzenia żadnych konkretnych środków) zakazanie dostawcy dostępu do Internetu umożliwiania jego klientom dostępu do określonej strony internetowej, jeżeli dostępne na niej treści zostały zamieszczone wyłącznie lub w znacznej mierze bez zgody podmiotu praw, jest zgodne z prawem Unii, w szczególności w świetle wymaganego przez to prawo wyważenia między prawami podstawowymi wszystkich zaangażowanych podmiotów, jeżeli dostawca dostępu do Internetu może uniknąć grzywny za naruszenie tego zakazu, o ile przedstawi dowód, że podjął wszelkie odpowiednie kroki w celu zastosowania się do tego zakazu?

4) W razie udzielenia na pytanie trzecie odpowiedzi przeczącej:

Czy nakazanie dostawcy dostępu do Internetu podjęcia określonych środków w celu utrudnienia jego klientom dostępu do strony internetowej zawierającej treści udostępnione z naruszeniem prawa jest zgodne z prawem Unii, w szczególności w świetle wymaganego przez nie wyważenia między prawami podstawowymi wszystkich zaangażowanych podmiotów, jeżeli działania te wymagają istotnych nakładów, a mimo to mogą być łatwe do obejścia, nawet bez posiadania szczególnej wiedzy technicznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien (Austria) w dniu 9 lipca 2012 r. — Novontech-Zala Kft przeciwko LOGICDATA Electronic & Software Entwicklungs GmbH

(Sprawa C-324/12)

(2012/C 303/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca odwołanie i pozwana: Novontech-Zala Kft

Druga strona postępowania odwoławczego i skarżąca: LOGICDATA Electronic & Software Entwicklungs GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy niedochowanie przez adwokata, któremu zlecono prowadzenie sprawy, terminu na wniesienie sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty stanowi zawinienie pozwanego w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit b) rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (zwanego dalej rozporządzeniem) ⁽¹⁾?

2) Jeżeli błędne zachowanie adwokata nie stanowi zawinienia pozwanego, czy błędne zapisanie przez adwokata, któremu zlecono prowadzenie sprawy, daty upływu terminu na wniesienie sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty należy interpretować jako wyjątkową okoliczność zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 1896/2006?

⁽¹⁾ Dz.U. L 399, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 10 lipca 2012 r. — Rita van Caster, Patrick van Caster przeciwko Finanzamt Essen-Süd

(Sprawa C-326/12)

(2012/C 303/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rita van Caster, Patrick van Caster

Strona pozwana: Finanzamt Essen-Süd

Pytanie prejudycjalne

Czy ryczałtowe opodatkowanie zysków z tak zwanych „niejawnych” (krajowych i zagranicznych) funduszy inwestycyjnych na podstawie § 6 InvStG narusza europejskie prawo wspólnotowe (art. 56 WE), ponieważ opodatkowanie to stanowi ukryte ograniczenie swobodnego przepływu kapitału (art. 58 ust. 3 WE)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 11 lipca 2012 r. — Ralph Schmidt (syndyk masy upadłościowej Aletty Zimmermann) przeciwko Lilly Hertel

(Sprawa C-328/12)

(2012/C 303/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ralph Schmidt (syndyk masy upadłościowej Aletty Zimmermann)

Strona pozwana: Lilly Hertel

Pytania prejudycjalne

Przedstawione zostaje następujące pytanie dotyczące wykładni art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego⁽¹⁾:

Czy sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium wszczęto postępowanie upadłościowe dotyczące majątku dłużnika, mają jurysdykcję do rozpoznania powództwa o unieważnienie czynności prawnej upadłego skierowanego przeciwko pozwanemu wierzycielowi, którego miejsce zamieszkania lub statutowa siedziba znajduje się poza obszarem państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 160, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-335/12)

(2012/C 303/27)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: A.Caeiros, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 10 WE, art. 254 Aktu Przystąpienia⁽¹⁾, art. 7 decyzji 85/257/EWG, Euratom⁽²⁾, art. 4, 7 i 8 rozporządzenia (EWG) nr 579/86⁽³⁾, art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1697/79⁽⁴⁾ oraz art. 2, 11 i 17 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1552/89⁽⁵⁾, ze względu na odmowę władz portugalskich udostępnienia kwoty 785 078,50 EUR z tytułu opłat za niewywiezione nadwyżki cukru, w następstwie przystąpienia Portugalii do Wspólnoty Europejskiej.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez władze portugalskie przedsiębiorstwo William Hinton & Sons nie przedstawiło dowodów wywozu posiadanej nadwyżki cukru. W dniu 3 grudnia 1990 r. rzeczone władze zawiadomiły przedsiębiorstwo, że powinno zapłacić dodatkową kwotę 785 078,50 EUR. Przedsiębiorstwo zaskarżyło tę decyzję do Supremo Tribunal Administrativo, który zwrócił się z szeregiem pytań do Trybunału Sprawiedliwości. Trybunał Sprawiedliwości wydał w dniu 11 października 2001 r. postanowienie w sprawie William Hinton & Sons⁽⁶⁾, w którym wskazał, że omawiane kwestie „zostały już podniesione w sporze między William Hinton & Sons Lda i Fazenda Pública w przedmiocie poboru opłat wyrównawczych za nadwyżki cukru William Hinton”. W dniu 8 maja 2002 r. Supremo Tribunal Administrativo stwierdził nieważność rozliczenia dodatkowej kwoty, ze względu na to, że powiadomienia o niej dokonano w chwili, gdy nastąpiło już przedawnienie.

Z późniejszego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości — wyroki: z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie T-240/02 Koninklijke Coöperatie Cosun przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4237; z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C-68/05 P Koninklijke Coöperatie Cosun przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10367 — wydaje się wynikać, że wspomnianej kwoty 785 078,50 EUR nie można nadal uznawać za „opłatę wyrównawczą”, jak została ona określona w postanowieniu Trybunału Sprawiedliwości w sprawie William Hinton & Sons, lecz za „zasoby własne” Wspólnot.

Mimo że przytoczone orzecznictwo odnosi się bowiem do pobrania kwoty na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2670/81⁽⁷⁾, ze względu na brak wywozu ze Wspólnoty określonej ilości cukru C, to rzeczywiście transakcja podlegająca opodatkowaniu, za którą wymagana jest wskazana kwota, jest w istocie identyczna z transakcją określoną w art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 579/86, o które chodzi w niniejszej sprawie, zgodnie z którym za ilości cukru przekraczające zapasy i które nie zostały wywiezione ze Wspólnoty pobiera się określoną kwotę, gdyż zgodnie z art. 5 ust. 2 omawianego rozporządzenia uznaje się je za wprowadzone do obrotu na rynku wewnętrznym Wspólnoty.

Zgodnie z art. 2 decyzji 85/257 wpływy z ceł i innych opłat ustanowionych w ramach wspólnej organizacji ryków w sektorze cukru stanowią zasoby własne.